

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. P. R.**
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Bobkem
sídlem Muchova 9/223, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025, č. j. KUKHK-ZP-2025-33709-2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025, č. j. KUKHK-ZP-2025-33709-2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 270 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jičín, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 10. 2025, č. j. MuJc/2025/29644/ZP/SiB (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce jako fyzická (nepodnikající) osoba uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 3 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon na ochranu zvířat proti týrání“) pro porušení § 11 odst. 2 téhož zákona. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že v části „Ranč Na Kamenci“ na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X, neučinil opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat z hospodářství evidovaném pod číslem CZ X, která unikla na pozemek parc. č. XB v témž katastrálním území, a to v termínech uvedených v prvoinstančním rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

3. **Žalobce** brojí proti šikanóznímu jednání zejména správního orgánu I. stupně, který žalobci v průběhu řízení stanovoval nepřiměřené procesní lhůty, čímž měl porušit jeho právo na spravedlivý proces.
4. Považuje též napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i pro jeho nesrozumitelnost, neboť z něj nelze zjistit, jak správní orgán hodnotil jednotlivé důkazy, z čeho dovodil zavinění žalobce a na základě jakého mechanismu mělo dojít k úniku zvířat. Má za to, že rozhodnutí je vnitřně rozporné a nelogické. Ačkoliv sám žalovaný v předcházejícím řízení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2024, č. j. MuJc/2024/11661/ZP/CvR, pro nepřezkoumatelnost zrušil a zavázal jej ke zjištění způsobu spáchání jednotlivých skutků (kudy a jak mělo docházet k únikům zvířat) a zhodnocení důkazních návrhů žalobce, absenci odpovídajících skutkových zjištění a jejich odůvodnění v prvoinstančním rozhodnutí zcela pominul. Správní orgány se nevypořádaly s jeho námitkou, že útěky zvířat jsou přímým důsledkem protiprávního jednání třetích osob (poškozování ohrad) a chovatel činil to, co lze rozumně požadovat. Navrhuje napadené rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
5. **Žalovaný** ve svém vyjádření ze dne 11. 3. 2026 uvedl, že při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dle jeho názoru žalobce opakovaně uplatňuje totožné námitky, kterými se žalovaný zabýval již v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění plně odkazuje. Navrhuje žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Nadto byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
7. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, neboť z něj nevyplývá

Za správnost vyhotovení: R. V.

vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů, když z nich není patrný mechanismus úniku zvířat ve vztahu k zavinění žalobce.

8. Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 27 odst. 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat proti týrání, podle nějž se fyzická osoba jako chovatel dopustí přestupku tím, že *neučiní opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat nebo nemá k dispozici nástroje a pomůcky uvedené v § 11 odst. 2.*
9. Podle § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání je chovatel *povinen učinit opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat a mít pohotově k dispozici nástroje a pomůcky k okamžitému poskytnutí první pomoci, pomoci při porodu či náhlém onemocnění a vlastní vyprošťovací nářadí odpovídající druhu chovaných zvířat a používané technologii, zařízení k nakládce a vykládce zvířat, jakož i nástroje k okamžitému omráčení a vykrvení hospodářského zvířete při nutné porážce.*
10. Dotčená skutková podstata přestupku je koncipována jako ohrožovací. Odpovědnost chovatele zvířete proto nastupuje již tím, že dostatečně nezabezpečí zvíře proti úniku. Tím je ohrožen chráněný zájem na ochraně zvířat před jejich zraněním, utrpením či usmrcením, k čemuž by mohlo dojít, pokud by zvíře uniklo. Typicky může jít například o zranění zvířete vozidlem, úhyn v důsledku nedostatku potravy apod. Podstatou je, zda žalobce (ne)naplnil onu preventivní funkci citovaných ustanovení zákona na ochranu zvířat proti týrání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2 As 72/2014-43). Samotný únik zvířete a případné následky plynoucí z úniku zvířete (například uniklé zvíře usmrtí jiné zvíře) však pro přestupkovou odpovědnost nejsou relevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2 As 72/2014-43, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1509/2014).
11. Nelze přitom automaticky předpokládat, že pokud zvíře unikne, má se za to, že nebyla učiněna dostatečná opatření proti jeho úniku (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2012, č. j. 9 Ca 299/2009-31, č. 2893/2013 Sb. NSS, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 As 4/2013-18). Zpravidla ve většině případů sice dochází k zahájení přestupkového řízení až za situace, kdy došlo k úniku zvířete. To ovšem nijak nezbavuje správní orgány povinnosti, aby v souladu se zásadou zjišťování stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, skutečně zkoumaly, zda podle § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání byla učiněna dostatečná, rozumně požadovatelná opatření proti úniku zvířete. Také v rozsudku č. j. 2 As 72/2014-43 Nejvyšší správní soud ve vztahu k dokazování, zda (ne)byla učiněna dostatečná opatření proti úniku zvířete, uvedl, že: „*Objektivní stránka skutkové podstaty v nyní projednávané věci nebyla prokázána, když z provedených důkazů je patrný toliko následek, a nikoli jednání stěžovatele, kterým měl být tento následek v příčinné souvislosti vyvolán. Správní orgány nevycházely z objektivních okolností konkrétní situace a pouze hypoteticky dovozovaly s ohledem na výsledek – pes v útulku, že stěžovatel neučinil opatření proti jeho úniku, aniž by to měly jakkoli postaveno najisto.*“
12. Ustanovení § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání nestanoví, o jaké opatření se má jednat. Musí být však přiměřené situaci, okolnostem chovu a povaze zvířete. Jeho neúčinnost ovšem nelze dovozovat jen z toho, že bylo prolomeno, neboť musí být prokázáno, že bylo za běžných okolností nefunkční a že existovala potřeba důmyslnějšího zabezpečení (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2020, č. j. 54 A 46/2018-37). K úniku zvířete může totiž dojít například i v důsledku působení vyšší moci. Za správnost vyhotovení: R. V.

Nelze však po chovatelích spravedlivě požadovat, aby učinili opatření proti jakémukoli, třeba i velmi obtížně myslitelnému a předvídatelnému, úniku zvířete. Tím se však správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích nezabývaly.

13. V řízení o přestupku přitom správní orgán musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. To platí tím spíše, pokud žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že k úniku koz do táborové základny docházelo v důsledku vzniku průchodu mezi dvěma sloupy oplocení, kde někdo opakovaně odstraňoval oplocenku. Žalobcem několikrát uzavíraný průchod byl však obnovován, čímž docházelo k dalším únikům zvířat.
14. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2 As 72/2014-43), což brání jeho přezkumu v rozsahu žalobních bodů. Správní orgány se totiž nezabývaly tím, co je pro naplnění znaků skutkové podstaty podle § 27 odst. 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat proti týrání nejzásadnější – *neučinění opatření proti úniku zvířat podle § 11 odst. 2.*
15. Zároveň platí, že podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Z toho plyne, že popis skutku musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku (např. právě objektivní stránku přestupku), který je předmětem řízení, tj. za nějž byl žalobce v dané věci pokutován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66).
16. Z popisu skutku uvedeného ve výroku prvoinstančního rozhodnutí není zřejmé, jakým jednáním (opomenutím) žalobce nezabezpečil zvířata proti úniku. Skutková věta výroku se totiž soustředí na následky nezabezpečení uniklých zvířat, které pro přestupkovou odpovědnost podle § 27 odst. 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat proti týrání nejsou relevantní.
17. Nad to soud doplňuje, že žalobce se přestupku měl dopustit jako fyzická osoba, jejíž odpovědnost je odpovědností subjektivní – tedy odpovědností za zavinění. Za situace, kdy správní orgán vyloučil, že by žalobce jednal jako podnikající fyzická osoba, se měl formou zavinění výslovně zabývat, uvést ji ve výroku a v odůvodnění řádně vysvětlit. To však v daném rozhodnutí chybí, a i z tohoto důvodu je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné.
18. Žalobce dále namítal šikanózní jednání správních orgánů spočívající ve stanovování nepřiměřených lhůt. Jelikož své námitky žalobce nijak nerozvinul, soud se jimi ani nemohl blíže zabývat. Není totiž úkolem soudu, aby za žalobce argumenty domýšlel. Kromě zákonem stanovených výjimek může soud napadené rozhodnutí přezkoumat jen v mezích včas uplatněných žalobních bodů. Soud neshledal, že by bylo předcházející řízení stíženo takovými procesními vadami, k nimž by byl povinen (na rozdíl od výše posuzované vady nepřezkoumatelnosti) přihlédnout z úřední povinnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

Za správnost vyhotovení: R. V.

19. Na základě výše uvedeného soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení žalovaný posoudí, zda jednání žalobce naplnilo znaky skutkové podstaty přestupku podle § 27 odst. 3 písm. e) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Samotný únik zvířat není pro otázku vzniku přestupkové odpovědnosti relevantní. Ve skutkové větě výroku, jímž případně shledá žalobce vinným, uvede způsob spáchání přestupku a omezí se na uvedení těch skutkových okolností, které jsou pro projednávanou věc právně významné, a vypořádá se i s formou zavinění.
20. Ačkoli se žalobce domáhal zrušení i prvoinstančního rozhodnutí, soud přistoupil jen ke zrušení napadeného rozhodnutí. Zrušit nejenom rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (žalovaného), ale také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je namístě tehdy, je-li patrné, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vůbec nemělo být vydáno, eventuálně v případech, kdy odvolací správní orgán nemůže vady tohoto rozhodnutí sám napravit, a je tedy patrné, že odvolacímu orgánu nezbude nic jiného než správní rozhodnutí prvního stupně zrušit a věc vrátit k novému projednání správnímu orgánu [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Žalovaný však výše popsané vady sám napravit může (§ 97 a § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky) a je na něm, jaký postup považuje za účelnější a vhodnější pro naplnění obecných zásad správního řádu (např. zásada hospodárnosti řízení a dobré správy).
21. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby), u nichž sazba odměny činí 4 620 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 9 240 Kč, 2 režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 900 Kč + 21 % DPH ve výši 2 129,40 Kč se zaokrouhlením na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Celková výše účelně vynaložených nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 15 270 Kč (3 000 + 12 270 Kč). Soud proto uložil žalovanému povinnost žalobci uvedenou částku zaplatit, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Za správnost vyhotovení: R. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. března 2026

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.